

РОЗВІДНИК ЗІ З'ЄДНАННЯ ШИТОВА

Про партизанське минуле почесного жителя Млинова Павла Францовича Партицького у райцентрі знають і літні, і юні. У партизанські будні він занурився вже у 1942 році, коли возив підводою лісного Івана Прокопчука. Вісімнадцятирічний юнак із Красилівки на Житомирщині мав чітку пам'ять, відтак, коли повертався додому, дядько (і досі Павло Францович не знає його імені і прізвища) ніби мимоволі розпитував його про те, скільки бачив танків, автомобілів і гітлерівців. Той дядько був відомим муляром, але добре засвоїв і розвідницький фах.

Якось партизани викрали зі складу гітлерівців мішки з борошном, крупами, цукром і підводою доправили вантаж у партизанський загін. Серед викрадачів був і юнак із Красилівки, котрий відтоді залишився у загоні поблизу Малої Целі. Спочатку довелося викопувати трупи загиблих у боях червоноармійців і таким чином добувати зброю. Хотіли потрапити у розвідку, але направили на курси підриєвників. А невдовзі на відрізку залізниці між Овручем і Житомиром одержав бойове хрещення. Довгенько довелося чекати військового ешелона, та не врятував його патруль із вівчаркою і маскування: гітлерівці перевозили дрова і вугілля, серед яких були розміщені гармати і жива військова сила. За цю операцію нагородили орденом Вітчизняної війни. А ще пригадує ветеран, як бували партизани наказали тікати в жита, а не в ліс. Ліс незабаром після операції бомбила німецька авіація.

Пройшов гарт Павло Партицький і в партизанській розвідці, про яку так мріяв, що бувало і плакав. Про досвід колишнього розвідника загону ім. Чапаєва з'єднання Шитова нині можна писати методичні посібники. Скажімо, чого варті лише спогади про перебування в дозорі, коли будь-якої миті можна було натрапити на ворожу засідку...

Після визволення нашого краю від німецько-фашистських загарбників Павло Партицький боровся, як тоді казали, «із бандітизмом». Перипетії того часу складні і трагічні. І донині у суспільстві тривають дебати з приводу тих подій. Хоча Павло Францович вважає, що усі, хто боровся за Україну, мають бути вшановані державою. Незалежно від того, де і під якими прапорами та боротьба велася. А ще почесний житель Млинова виступає за примирення колишніх воїнів Радянської Армії і воїнів УПА. На його думку, не варто політикам спекулювати на тій темі, роздмухуючи протистояння.

Павло Францович і досі з посмішкою згадує випадок 1945 року, коли у Підгайцях довелося чаркувати у хаті Салака із повстанцями, переодягненими у форму міліціонерів. Компанію їм склав і директор конезаводу. А другого дня колишнього партизана викликали у райвідділ НКВД. Майор Єньков став дорікати за те застілля, на що Партицький відпарував чекісту:

- Ви за те гроші одержуєте, отож і відробляйте свій хліб!

Чимало людей у районі й досі пригадує безкорисливу допомогу Павла Партицького. Де б він не працював – у райвиконкомі чи головою правління колгоспу, – його поважали за людяність, скромність і порядність. Власне, за це його шанують і тепер...

Павло Францович з болем у серці пригадує два десятки побратимів, котрі не повернулися із розвідрейдів. Він тоді теж просився у розвідку і навіть заплакав для психологічного тиску на командирів, але хлопчини відмовили. І досі на горизонті його пам'яті не тьмяніють образи тих, хто відійшов у вічність...

Віталій ТАРАСЬЮК

